

Mělnicko č.8.2006

„Dvoulůžkový hrob v Šemanovicích je zárukou, že neuteču,“ říká Petr Pěnkava

„Gratuluji vám! Zlepšil jste náladu mojí manželce“ ... „Děkuji, že jsem se mohla o svých narozeninách tak zasmát“ ... „Nádhera, pohoda, bomba, jen tak dál“ ... „Pane Pěnkavo, všichni chválí a já mám výhradu - proč ty obrazy ještě nevisí u mě doma?“ ... „Pane mistře Pěnkavo! Až nebude na mléko a na chleba a konečně budete nucen prodat některý z Vašich uměleckých skvostů, ozvěte se!“ ... Takové a desítky dalších zápisů zdobí návštěvní knihu výstav obrazů šemanovického malíře, znalce staré lidové architektury, pozorovatele života a léčitele lidských duší Petra Pěnkavy.

„Malovat jsem začal někdy ve svých dvaceti či pětadvaceti letech. To bylo v období mého pobytu ve Švýcarsku, kde jsem se malbou i jeden čas živil. Po návratu do tehdy Československa jsem toto řemeslo opustil a opět se k němu vrátil v roce 2000,“ vzpomíná Petr Pěnkava a pokračuje: *„Za návrat k malbě mohou mít přátelé. Asi po čtvrt století od první návštěvy Švýcarska, když jsem měl opět příležitost Švýcarsko navštívit, jsem s údivem zjistil, že obrázky, které jsem tam před dávnými lety namaloval, visí na zdech v bytech mých přátel. Je zajímavé, že se mi najednou zalíbily a jeden jsem dokonce ani nepoznal. Se švýcarským přítelem jsem tehdy někdy na podzim uzavřel sázku, že mu do Velikonoc namaluji obrázek. Práce na něm jsem zahájil až v okamžiku, kdy se termín Velikonoc nebezpečně přiblížil. A přitom jsem zjistil, že mě malování stále baví. Po pětadvacetiletém malířském půstu jsem zcela záměrně zvolil naivní styl malování. Říkal jsem si: Když už by tyto obrázky někdo měl mít pověšené v pokoji, tak ať na lidi působí příjemně a přinášejí jim dobré pocity. To co maluji je také protest proti současnému modernímu umění, které se již dávno stalo dle mého názoru nesrozumitelné a často je chápu jako výtvarný podvod. A inspirace? Mám rád přírodu a lidovou architekturu, tam nacházím hodně námětů pro obrázky, které pak pojmenovávám rádoby vtipnými názvy.“*

Přišla první výstava a úspěch byl vskutku velkolepý. Petr Pěnkava sice obrázky maloval především pro sebe a pro radost, výstava však potvrdila, že jeho dílo dokáže oslovit velice širokou škálu návštěvníků.

Přišly další a další nabídky a další a další výstavy. Obrázky všude sklízely ohromný ohlas a všude se hlásilo množství zájemců o jejich odkoupení.

„Jak jsem již řekl, obrázky stále neprodávám. Větší odměnou než prodej je pro mne listování v návštěvní knize. Přiznávám, že si tam hrozně rád občas čtu chválu svých obrázků. Jeden z návštěvníků dokonce napsal: „Kam se hrabe Rousseau!“ Nepotěšilo by vás to?“, s úsměvem dodává umělec.

Malířské kořeny Petra Pěnkavy se váží právě k jeho zmiňovanému pobytu ve Švýcarsku. Začínal tam sice jako automechanik, ale dělal i práci pomocníka aranžování výloh a nakonec pracoval na designu švýcarských hodinek a při tom všem maloval.

Ze Švýcarska pak byl už jen skok do Šemanovic. „*O této obci na Kokořínsku jsem věděl ještě před vypuknutím sametové revoluce. Jak? V Šemanovicích totiž zanikal jeden statek, kterého mi bylo líto. Státnímu statku se tehdy podařilo tento nádherný objekt „odpamátkovat“, protože prý v tak špatném stavu je vhodný už jen k demolici. S hlavní budovou to nakonec přesně tak dopadlo. Z povzdálí jsem to pozoroval a bylo mi toho všeho líto. Žádný chalupář zbývající objekty nechtěl koupit, protože v těsné blízkosti stál prasečák a kravín se vším, co k tomu patří - zápach, obtěžující mouchy... Nedalo mi to, zašel jsem za restituentem a objekt koupil. Než jsem začal s opravami, zjistil jsem, že Šemanovice jsou krásná vesnička s nádherným okolím a navíc jsem se seznámil s Ondřejem Suchým, kterému ves také učarovala. Hrozilo však nebezpečí, že prasečák bude znovu zprovozněn. Nezbyvalo nic jiného, než si vypůjčit a objekt koupit. Co s ním? Po dohodě s Ondřejem Suchým jsme se rozhodli, že v něm zřídíme kulturní centrum s restaurací. Tím jsem byl k obci ještě uvázanější, trávil jsem tam nejprve všechny víkendy, pak čtyři dny v týdnu a zbytek v Kralupech, kde mám také povinnosti. Dnes ale prakticky bydlím jen v Šemanovicích. Už jen proto, že mi manželka Ondřeje Suchého, paní Johana, k Vánocům koupila na šemanovickém hřbitově dvoulůžkový hrob a na třicet let dopředu předplacený. Nevím proto, proč a kam bych měl z Šemanovic utíkat,*“ svěřil se Petr Pěnkava.

Vraťme se však ještě k jeho kouzelným obrázkům, které potěší, rozjasní všedním životem utrápenou mysl, plnými hrstmi rozdávají optimismus a jak kdosi kdysi a kdesi řekl: „*Obrazy Petra Pěnkavy si pohrávají s hořkostmi života. Spojují zdánlivé nesmyslnosti do hravých legráček.*“

Ptáte se, zda je možné si obrázky někde prohlédnout? Zrovna v následujících dnech to bude možné v Regionálním muzeu v Mělníku, kde tento čtvrtek bude v sedmnáct hodin slavnostní vernisáž zahájena výstava obrazů Petra Pěnkavy, následovat budou výstavy v Plzni a v Litvínově, kde autor prožil mnoho let svého mládí. Dalšími místy, která tyto obrázky při své pouti za diváky navštíví, mají být například Karlovy Vary a České Budějovice. „*Velký zájem projeví i naši krajané v Austrálii. Znamená to však řadu jednání o technických záležitostech a také zvažování plusů a mínusů. Mezi plusy patří to, že tamní galerie, ve které bych měl vystavovat, navrhla zajímavou cenu, za jakou by se měl jeden můj obrázek prodávat. Vážným mínusem je podmínka, že by se jednalo o výlučně prodejní výstavu. Tím by se ale mohlo lehce stát, že mé obrázky by mohly zůstat v Austrálii,*“ zvažuje lákavé klady a také nebezpečné zápory nabídky protinožců.

V současné době má pan Pěnkava k dispozici pětadvacet obrazů. Na jednom obrázku pracuje dva i více měsíců. Jak sám říká, často nad ním více sedí než maluje a řadu věcí mnohdy úplně přemaluje.

Kapitolou samou pro sebe jsou názvy těchto obrazů. Za všechny jmenujme alespoň Sběr roztroušené sklerózy, Čajový servis pro leváky s univerzální cukřenkou, Počítání kobylek lučních na českomoravském pomezí, roztomilý obrázek Jak obr ježibabě chaloupku pozvracel, Pasák lehkých žen, proslulá dvojice obrazů Cesta k zubaři a Cesta od zubaře a mnohé další.

Na zmíněné výstavě v Mělníku se Petr Pěnkava představí retrospektivní výstavou - výběrem obrazů od roku 2001 až po žhavou současnost. Tím posledním obrázkem by mělo být Shromáždění na počest van Gogha.

Jak tyto obrazy vznikaly? „*Stane se, že zažiji žertovnou událost a podle ní obraz namaluji. Například paní Zahradníčková ničí škodlivé slimáky zajímavým způsobem - jejich přestřihováním nůžkami. Nenamalujte takový nádherný námět, který je do poslední maličkosti pravdivý. Obrázek namalovaný podle této pro někoho poněkud drastické skutečnosti tak dostal název Paní Zahradníčková stríhá slimáky. Obrázek Abiturientský večírek po třiceti letech také vznikl podle skutečnosti, kterou jsem v severních Čechách absolvoval na vlastní kůži. Nejinak tomu bylo při malování obrázku Večerka na rybníce, který vznikl za spolupráce kamaráda Ládi Gerendáše. Ten má chaloupku u rybníka, kde opravdu čas od času troubí večerku. Podobných inspirací by se našla celá řada také u dalších obrázků,*“ vysvětluje Petr Pěnkava.

Výstavy obrazů obvykle provází vážné ticho a nejvýše tichý šepot, kterým návštěvníci zasvěceně hodnotí předkládaná výtvarná díla. Na výstavách obrazů Petra Pěnkavy naopak z návštěvníků vyzáruje nelíčená radost a dobrá nálada doprovázená hlasitým smíchem oceňujícím autorův vtip a neobvyklý smysl pro humor.

Máte špatnou náladu, jste unaveni z dlouhé zimy, bolí vás hlava a v zaměstnání si na vás zasedl šéf? Dejte si naordinovat humor Petra Pěnkavy a bez obav z nebezpečí návyku či předávkování užívejte tento lék plnými doušky. Příležitost k tomu máte právě v příštích dnech v Regionálním muzeu v Mělníku, kde se ve čtvrtek v podvečer svými medikamenty originálního humoru a kořením života představí malíř Petr Pěnkava.

(t)

To co maluji je také protest proti současnému modernímu umění, které se již dávno stalo dle mého názoru nesrozumitelné a často je chápu jako výtvarný podvod.